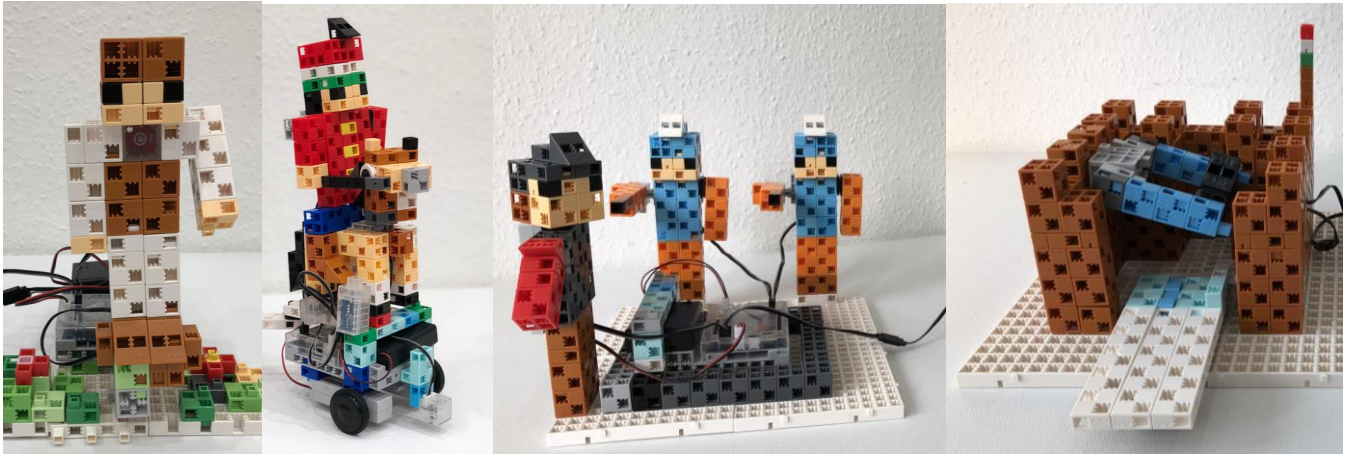

Móra Ferenc: A kis kuruc

1. OLVASSÁTOK EL MESÉT!

2. A SZÖVEG ELOLVASÁSA UTÁN

- Gyűjtsétek össze a mese szereplőit, beszéljétek meg, hogy néznek ki, hogyan viselkednek!
- Tervezzétek meg az egyes mesék előadásához szükséges robotokat!
- Milyen építőelemekre, motorokra, érzékelőkre lehet szükség a robotba öntéshez?

3. AZ EGYES ROBOTOK ELKÉSZÍTÉSE UTÁN KELTSÉTEK ÉLETRE A TÖRTÉNETET!

- Építsétek meg a robotokat!
- A robotok segítségével játsszátok el a történetet!

MÓRA FERENC: A KIS KURUC

Harmadik hete ostromolta már Szeged várát vitéz kurucaival Rákóczi fejedelem. Labanc kézen volt akkor az öreg szegedi vár, németek, rácok fészkeltek benne, nagy bajára az alföldi városoknak. A pogány török a maga idejében nem tett annyi kárt, mint ez a se-országa, se-hazája, gyűlevész népség. Abból éltek, hogy föl-fölkerekedtek a szegedi várból, és sorra sarcolták az alföldi magyar városok ártatlan népét. Raboltak, gyűjtogattak, s mire a nép fegyverre kapott volna, akkorra ők már a szegedi várban dárídóztak a prédából.

Az alföldi magyarság Rákóczihoz folyamodott segítségért. Könyörgő követséget küldtek hozzá a Felvidékre, hogy mentse meg őket ettől az istentelen népségtől. Nagy Bercsényi Miklós volt a legjobb szószólójuk.

- Úgy, úgy fejedelmem - biztatta Rákóczit -, ki kell füstölnünk a szegedi vár darazsait. Ne hordják el a mézet ettől a derék magyar néptől.

Így aztán csakugyan meg is szállotta a kuruc sereg a szegedi várát. De lassan ment az ostrom, nem akartak engedni az erős kőfalak, keményen tartották magukat a labancok. Könnyű volt nekik, mert túl a Tiszáról egyre lopódzott be közejük a sok rác a tenger sok marháival, búzával, eleséggel.

A legnagyobb baj meg az volt, hogy a fejedelem megbetegedett. Megrontotta a tiszai mocsarak mérges levegője, hideg lelte, forróság gyűjtogatta, s csak a fejüket csóválgatták a tábori orvosok, de segíteni nem tudtak rajta. Megrémültek a kurucok, s minden kedvük elment a hadakozástól. Mit ér az nekik, hogy az egész világot meggyőzik, ha a fejedelem elpusztul?

Nagy szomorúság borult a kuruc táborra. Se fegyvercsattogás, se jókedvű nótázás, se vidám kötődzés sehol. Szótlanul ödögtek a kuruc vitézek, maga Bottyán generális is földhöz vágta a piros bársonysüvegét.

- Nem ér ez a rongyos élet egy hajítófát se Rákóczi nélkül!

Annál jobban meglepődött a beteg fejedelem, mikor egy reggel harsogó nevetést hallott a sátra előtt. Valami vékony hang sipított odakint, s mentül jobban sipított, annál hangosabb lett a kacagás. A fejedelem kíváncsi lett, kiszalajtotta a hadnagyát, nézze meg, micsoda multság van odakint.

- Egy kanászgyerek szeretné a kegyelmed színe elé jutni - jelentette a hadnagy, de a varjúsárnyformájú bajusza csak úgy röpködött a nevethektől.

- Eresszétek be! - parancsolta a fejedelem.

A kuruc uraktól körülfogva lépett be a sátorba a kanászgyerek. Leborult a fejedelem ágya előtt, s összetette sovány kezeit.

- Mi a kívánságod, fiam?

Nagy buksi fejét bátran fölemelte a gyerek, és a szemébe nézett a fejedelemnek.

- Szeretnék katona lenni. Beállnék hozzád kurucnak.

Az urak közt megint kitört a kacagás, maga a fejedelem is elmosolyodott, ahogy a gyöngye teremtés kívánságát meghallotta. Szelíden megsimogatta a gyerek kócos hajját.

- Mi a neved, fiacskám?

- Pap Illés.

- Fiam, Pap Illés, kicsi vagy még te katonának.

- Bugyogója zsebébe dugna a labanc! - évődött vele Bercsényi.

- Megeszem én azt a labancot! - pattant föl piros képpel a gyerek, s még nevetnivalóbb volt, ahogy vézna vállán dacosan hátraszegte nagy fejét. Egyik-másik kuruc már a szemét törölgette nevetésében.

- Katona volt nekem az apám is, míg a német le nem vágta. Én is katona leszek, megfizet a német az apám haláláért! - akaratoskodott a fiú.

Rákóczi intett az egyik hajdúnak.

- Akaszd le onnan a szögről azt a buzogányt, meg bírja-e emelni ez a gyerek? Látod, fiam, erő kell ám a kuruc katonának.

Pap Illés két kézzel kapott a nehéz fegyver után, s az úgy rántotta le mind a két karját, hogy a gyöngye dereka is beleroppant. Térdre bukott az istenadta, s olyan sápadt lett az arca, mint a viasz. Elszégyellte magát, megfordult, szó nélkül távozott a sátorból. Az őrt álló hajdúk utánakiabáltak:

- No, kis kuruc, nem tett meg a fejedelem regimentkapitánynak?

Nem hallott ebből Pap Illés egy szót sem. Se látott, se hallott semmit az egész világból nagy elkeseredésében. Szemére húzta rongyos süvegét, s ment arra, amerre senki se járt. Ki a Maty-ér zúgó nádasai közé, nádi farkasok, vadmadarak tanyájára. Bánta is ő, hogy a malacai világnak mennek kis pásztoruk nélkül. Úgyse tud okosabbat tenni a pásztoruk se. Hanem azért mikor jó messzire elhaladt, mégis visszanezett: hátha visszahívják azok a kényes kuruc leventék?

Messze elmaradt mögötte a kuruc tábor. Csak egy-egy fegyver villant meg a napsugárban, s föl-föllebbent a magasba. Rákóczi sátra fölött a nagy selyemlobogó, mint valami haragos sasmadár. Az se visszacsalogatta, inkább el-elintegette.

- Eridj csak a malacaidhoz, te gyöngye kanászygyerek! Erő kell a kuruc katonának.

Kis szívét összeszorította a keserűség. Még jobban belevette magát a nádasba, kopott subáját leterítette a zombékra, és fáradtan végighevert rajta. Bíbicek jajgattak, sirályok sikongtak a feje fölött:

- Sír Illés! Sír Illés! Sír Illés!

- Van neki mért sírni, kismadarak! - sóhajtott a gyerek, s lefogta tüzelő szemét. A puha nádbugák lehajoltak hozzá, s vigasztaló susogással addig simogatták, míg el nem aludt a kis kanász. Álmában fényes kard villogott a kezében, kaszabolta vele a németet, elvette az ellenség zászlaját. Diadalmas harc után vállukra kapták Rákóczi katonái, s úgy hurcolták körül a táborban nagy éljenzéssel:

- Dicsőség a kis kurucnak!

Sokáig tartott ez a szép álom. A hold aranycsónakja úszkálgatott már az égen, mikor fölriadt valami beszélgetésre. Föülte a subáján, és elkezdett neszelni.

- Jól megértsd, amit mondok, cimbora - hallatszott valami mély hang a nád közül -, holnap ilyenkorra hírmondó se marad a kuruc király seregéből. Széttörjük fejedelmestül együtt, mint a pozdorját.

Illésen végigfutott a hideg. Azt hitte, rosszat álmodik. Lassan előrecsúszott a nád közt, s kitekintett a tisztásra. Két katona beszélgetett ott egymással. Az egyiket sokszor látta már, német tiszt volt a szegedi várból. A másik óriás termetű rác kapitány volt. Ennek volt olyan mély hangja.

- Tízezer rác vitéz alszik ma Bécsben. Holnap délután ide érnek, kipihenik magukat itt a nádasokban, s mire az esthajnalcsillag fölöttszik, körülvesszük az alvó kuruc tábor. Ti velünk egyszerre kirohantok a várból, s két tűz közé szorítjuk a Rákóczi hadát.

- Itt a kezem, nem borjúláb! - parolázott a német katona. - Én még ma éjszaka visszalopódzom a várba, s megviszem az örömhírt. Hanem megállj csak, te Milutin, mintha zörgött volna valami itt a nád közt!

- Róka lesz az vagy borzfiók - legyintett a rác, hanem azért hosszú kardjával kétszer-háromszor közé szúrt a sűrű nádnak. - Nini, talált is a kard valamit, mert piros lett a hegye! Na, ennek ugyan megadtam!

A kis kanászt éppen a szíve fölött érte a szúrás, de annyira meg volt rémülve, hogy alig érezte a fájdalmat. Kezét rászorította a sebre, úgy hallgatódzott. De csak lódobogást hallott már, azt is messziről. Elment a két katona, s csak most kezdett észhez jönni a gyerek.

- Háborúban se voltam, mégis megsebesültem - lihegte fájdalmasan, s lehanyatlott a sás közé. Tágra nyitott szeme a csillagos égre meredt, de a lelke ott járt Rákóczi táborában. Jaj, ha meglepik a fejedelmet, jaj, ha szétverik a kuruc tábor!

Valahogy talpra vergődött, de nem ment egy hajtásnyira, megint összeroskadt. Arcát, égő sebet lemosta az ér hús vizével, s megint csak megindult. Hírt kell adni Rákóczinak, meg kell mentenie a kurucokat.

Minden tíz lépésnél megállt, hogy új erőre kapjon. A sebe tüzelt, a szája kiszáradt, a feje szédelgett. Fahegyben járt már a nap, mire elért a kuruc táborhoz. Ott aztán össze is roskadt.

- Nini, visszajött a kis kuruc! - Kiáltott rá az őrszem. - Fogtál-e labancot az éjszaka?

- Vigyetek a fejedelem elé - rebegte a gyerek, s a vitézek csak akkor szörnyülködtek el mély sebe láttára. Ölbe kapták, úgy vitték a fejedelem sátrába. Fehér volt már az arca is, mikor tették az ágyra, s csak annyi erő volt még benne, hogy elsusoghatta, amit a nádasban hallott.

- Uram, fejedelemem, mentsd meg magad! - Ez volt az utolsó szava, ezzel lefogta a szemét, és elaludt örökre. A fejedelemnek könny szökött a szemébe, leoldotta a kardját, és a kis halott mellé fektette.

- Szegény kis katonám, különb hős voltál akármelyikünkénél.

Olyan pompával temették el a kis kurucot, amilyen katonát illet. Beteljesedett az álma. Koporsóját vállra kapták a síró kuruc vitézek, s amerre körülvitték a táborban, pörgött a dob, és tisztelegtek a vitézek.

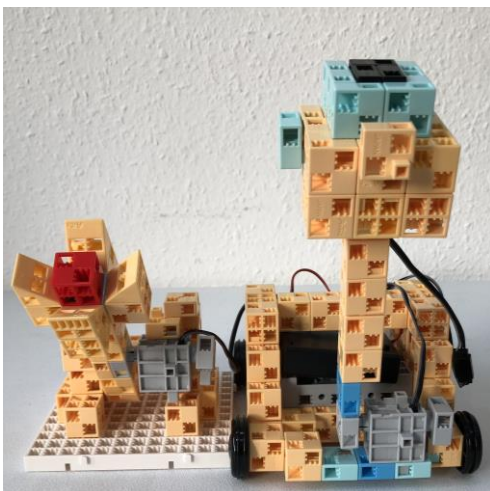
- Dicsőség a kis kurucnak!

Délben csakugyan meg is érkeztek a becsei rácok, s megpihentek a Maty-ér nádrengetegekben. Úgy megpihentek, hogy föl se ébrednek ítéletnapig. A kurucok ott lepték őket, s elvesztek a labancok a magok vermében. A zászlót, amit elvettek tőlük, maga Bercsényi terítette a kis kuruc sírdombjára. Kuruc dicsőségről álmodott alatta szépet bizonyosan a kis Pap Illés, szorongatván hideg kezében a Rákóczi kardját.

RÁKÓCZI CSAPATAI OSTROMOLJÁK A SZEGEDI VÁRAT KATAPULT

- Olvassátok el a lap másik oldalán a szöveget!
- Építsétek és programozzátok meg a várat támadó katapultokat, ágyukat!
- Építsétek és programozzátok meg a robotokat úgy, hogy a lövedéket egy fényérzékelő eltakarásának megszűntetésekor lője ki!
- Ezt követően kis várakozás után térjen vissza alaphelyzetbe!
- Programozzátok a robotokat a szövegben olvasottaknak megfelelően!

EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

A KIS KURUC

- Olvassátok el az alábbi részletet!

Harmadik hete ostromolta már Szeged várát vitéz kurucaival Rákóczi fejedelem. Labanc kézen volt akkor az öreg szegedi vár, németek, rácok fészkeltek benne, nagy bajára az alföldi városoknak. A pogány török a maga idejében nem tett annyi kárt, mint ez a se-ország, se-hazája, gyülevész népség. Abból éltek, hogy föl-fölkerekedtek a szegedi várból, és sorra sarcolták az alföldi magyar városok ártatlan népét. Raboltak, gyűjtogattak, s mire a nép fegyverre kapott volna, akkorra ők már a szegedi várban dárídóztak a prédából.

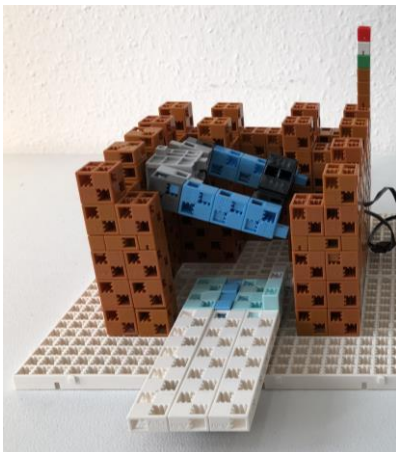
Az alföldi magyarság Rákóczihoz folyamodott segítségért. Könyörgő követséget küldtek hozzá a Felvidékre, hogy mentse meg őket ettől az istentelen népségtől. Nagy Bercsényi Miklós volt a legjobb szószólójuk.

- Úgy, úgy fejedelmem - biztatta Rákóczit -, ki kell füstölnünk a szegedi vár darazsait. Ne hordják el a mézet ettől a derék magyar néptől.

Így aztán csakugyan meg is szállotta a kuruc sereg a szegedi várat. De lassan ment az ostrom, nem akartak engedni az erős kőfalak, keményen tartották magukat a labancok. Könnyű volt nekik, mert túl a Tiszáról egyre lopódzott be közéjük a sok rác a tenger sok marhával, búzával, eleséggel.

RÁKÓCZI CSAPATAI OSTROMOLJÁK A SZEGEDI VÁRAT - VÁR

- Olvassátok el a lap másik oldalán a szöveget!
- Építsétek és programozzátok meg a várat szövegben olvasottaknak megfelelően!
- Szereljétek föl a várat mozgatható zászlóval, felhajható híddal!
- Működjétek együtt a katapultot építő csapattal!

EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

A KIS KURUC

- Olvassátok el az alábbi részletet!

Harmadik hete ostromolta már Szeged várát vitéz kurucaival Rákóczi fejedelem. Labanc kézen volt akkor az öreg szegedi vár, németek, rácok fészkeltek benne, nagy bajára az alföldi városoknak. A pogány török a maga idejében nem tett annyi kárt, mint ez a se-ország, se-hazája, gyülevész népség. Abból éltek, hogy föl-fölkerekedtek a szegedi várból, és sorra sarcolták az alföldi magyar városok ártatlan népét. Raboltak, gyűjtogattak, s mire a nép fegyverre kapott volna, akkorra ők már a szegedi várban dárídóztak a prédából.

Az alföldi magyarság Rákóczihoz folyamodott segítségért. Könyörgő követséget küldtek hozzá a Felvidékre, hogy mentse meg őket ettől az istentelen népségtől. Nagy Bercsényi Miklós volt a legjobb szószólójuk.

- Úgy, úgy fejedelmem - biztatta Rákóczit -, ki kell füstölnünk a szegedi vár darazsait. Ne hordják el a mézet ettől a derék magyar néptől.

Így aztán csakugyan meg is szállotta a kuruc sereg a szegedi várat. De lassan ment az ostrom, nem akartak engedni az erős kőfalak, keményen tartották magukat a labancok. Könnyű volt nekik, mert túl a Tiszáról egyre lopódzott be közéjük a sok rác a tenger sok marhával, búzával, eleséggel.

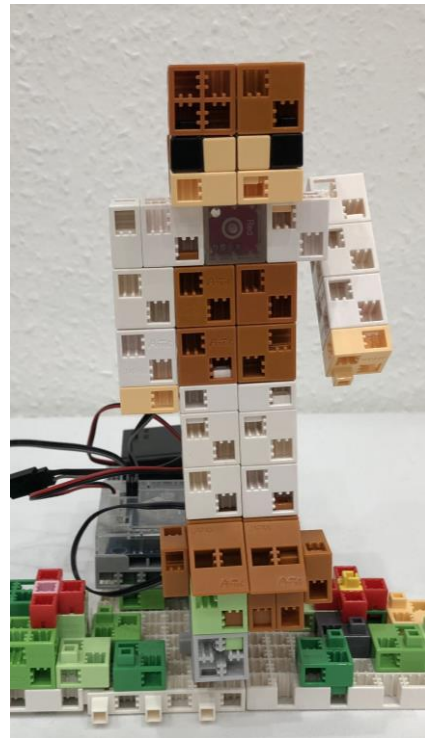
EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

```

graph TD
    Start([Start program]) --> Forever[forever]
    Forever --> IfA0[if Touch Sensor A0 value = 0]
    IfA0 --> M1_100[DC motor M1 power 100]
    IfA0 --> M2_100[DC motor M2 power 100]
    IfA0 --> M1_CW[DC motor M1 on at cw]
    IfA0 --> M2_CW[DC motor M2 on at cw]
    IfA0 --> IfA1[if Touch Sensor A1 value = 0]
    IfA1 --> M1_40[DC motor M1 power 40]
    IfA1 --> M2_80[DC motor M2 power 80]
    IfA1 --> M1_CW_2[DC motor M1 on at cw]
    IfA1 --> M2_CW_2[DC motor M2 on at cw]
    IfA1 --> IfA2[if Touch Sensor A2 value = 0]
    IfA2 --> M1_80[DC motor M1 power 80]
    IfA2 --> M2_40[DC motor M2 power 40]
    IfA2 --> M1_CW_3[DC motor M1 on at cw]
    IfA2 --> M2_CW_3[DC motor M2 on at cw]
    IfA2 --> IfA3[if Touch Sensor A3 value = 0]
    IfA3 --> M1_100_2[DC motor M1 power 100]
    IfA3 --> M2_100_2[DC motor M2 power 100]
    IfA3 --> M1_CCW[DC motor M1 on at ccw]
    IfA3 --> M2_CCW[DC motor M2 on at ccw]
    IfA3 --> AllSensors[if Touch Sensor A0 value = 1 and Touch Sensor A1 value = 1 and Touch Sensor A2 value = 1 and Touch Sensor A3 value = 1]
    AllSensors --> M1_Off[DC motor M1 off Brake]
    AllSensors --> M2_Off[DC motor M2 off Brake]
    AllSensors --> IfA3_2[if Touch Sensor A3 value = 0]
    IfA3_2 --> ServoSpeed4[Servomotor synchro motion speed: 4]
    IfA3_2 --> ServoSet110[Set servomotor D9 to 110 degrees]
    IfA3_2 --> Wait1[wait 1 secs]
    IfA3_2 --> ServoSpeed17[Servomotor synchro motion speed: 17]
    IfA3_2 --> ServoSet35[Set servomotor D9 to 35 degrees]
  
```

PAP ILLÉS SZÍNRE LÉP

- Olvassátok el a lap másik oldalán a szöveget!
- Építsétek és programozzátok meg a kanászgyereket megszemélyesítő robotot!
- Közlekedését 4 nyomógombos távirányítóval oldjátok meg, kezét tudja emelni!
- Játsszátok el vele a jelenetet!

A KIS KURUC

- Olvassátok el az részletet!

Annál jobban meglepődött a beteg fejedelem, mikor egy reggel harsogó nevetést hallott a sátra előtt. Valami vékony hang sipított odakint, s mentül jobban sipított, annál hangosabb lett a kacagás. A fejedelem kíváncsi lett, kiszalajtotta a hadnagyát, nézze meg, micsoda multság van odakint.

- Egy kanászgyerek szeretné a kegyelmed színe elé jutni - jelentette a hadnagy, de a varjúszárnyformájú bajusza csak úgy röpködött a nevetheknéktől.

- Eresszétek be! - parancsolta a fejedelem.

A kuruc uraktól körülfogva lépett be a sátorba a kanászgyerek. Leborult a fejedelem ágya előtt, s összetette sovány kezeit.

- Mi a kívánságod, fiam?

Nagy buksi fejét bátran fölemelte a gyerek, és a szemébe nézett a fejedelemnek.

- Szeretnék katona lenni. Beállnék hozzád kurucnak.

Az urak közt megint kitört a kacagás, maga a fejedelem is elmosolyodott, ahogy a gyöngye teremts kívánságát meghallotta. Szelíden megsimogatta a gyerek kócos haját.

- Mi a neved, fiacskám?

- Pap Illés.

- Fiam, Pap Illés, kicsi vagy még te katonának.

- Bugyogója zsebébe dugna a labanc! - évődött vele Bercsényi.

- Megeszem én azt a labancot! - pattant föl piros képpel a gyerek, s még nevetnivalóbb volt, ahogy vézna vállán dacosan hátraszegte nagy fejét. Egyik-másik kuruc már a szemét törölgette nevében.

- Katona volt nekem az apám is, míg a német le nem vágta. Én is katona leszek, megfizet a német az apám haláláért! - akaratoskodott a fiú.

Rákóczi intett az egyik hajdúnak.

- Akaszd le onnan a szögről azt a buzogányt, meg bírja-e emelni ez a gyerek? Látod, fiam, erő kell ám a kuruc katonának.

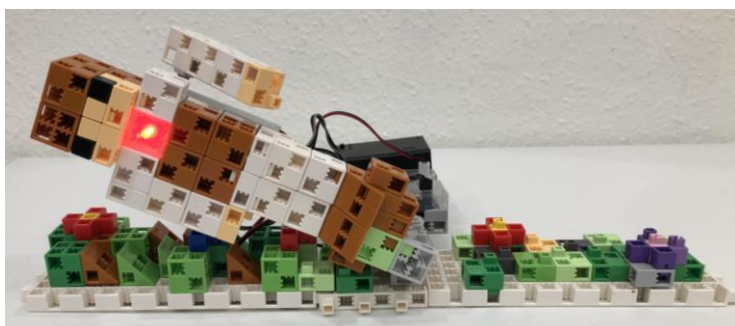
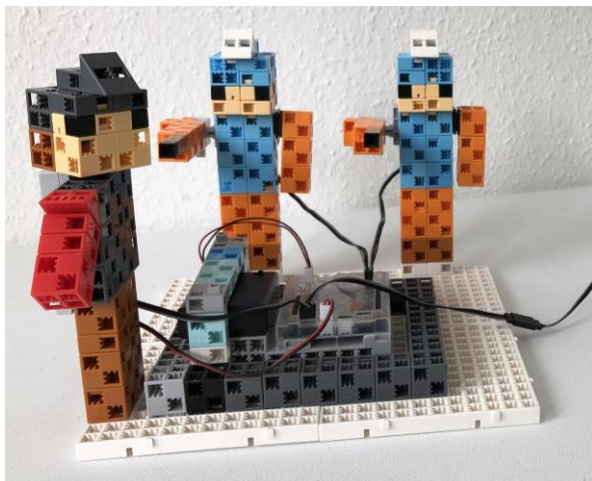
Papp Illés két kézzel kapott a nehéz fegyver után, s az úgy rántotta le mind a két karját, hogy a gyöngye dereka is beleroppant. Térdre bukott az istenadta, s olyan sápadt lett az arca, mint a viasz. Elszégyellte magát, megfordult, szó nélkül távozott a sátorból. Az őrt álló hajdúk utánakiabáltak:

- No, kis kuruc, nem tett meg a fejedelem regimentkapitánynak?

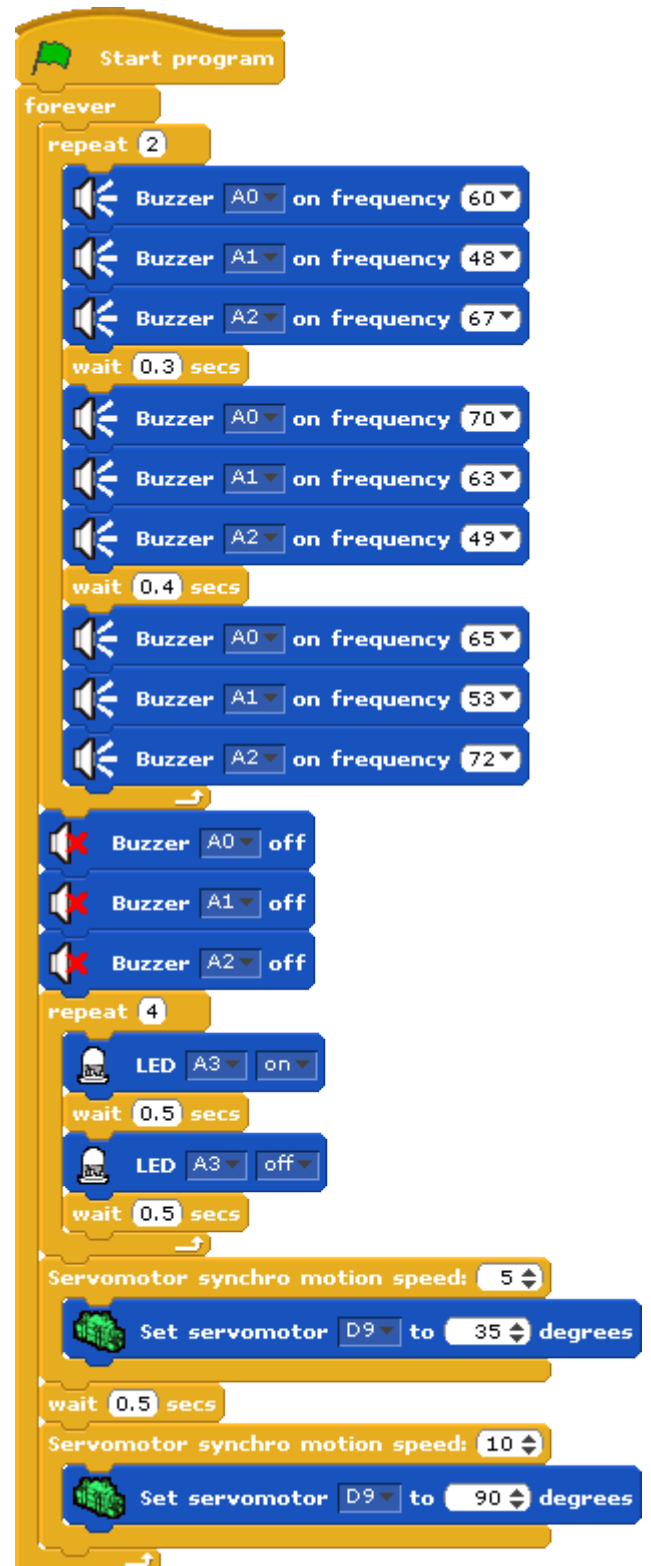
Nem hallott ebből Pap Illés egy szót sem. Se látott, se hallott semmit az egész világból nagy elkeseredésében. Szemére húzta rongyos süvegét, s ment arra, amerre senki se járt. Ki a Maty-ér zúgó nádasai közé, nádi farkasok, vadmadarak tanyájára. Bánta is ő, hogy a malacai világnak mennek kis pásztoruk nélkül. Úgyse tud okosabbat tenni a pásztoruk se. Hanem azért mikor jó messzire elhaladt, mégis visszanezett: hátha visszahívják azok a kényes kuruc leventék?

ILLÉS A NÁDASBAN

- Olvassátok el a lap másik oldalán a szöveget!
- Építsétek meg a jelenetet, a környezetet!
- Jelenítsétek meg az összesűgő ellenséges katonákat, és Illés viselkedését!
- Programozzátok a robototokat a szövegben olvasottaknak megfelelően!
- Működjete együtt a nyulat programozó csapattal!

EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

A KIS KURUC

- Olvassátok el az alábbi részletet!

Messze elmaradt mögötte a kuruc tábor. Csak egy-egy fegyver villant meg a napsugárban, s föl-föllebbent a magasba. Rákóczi sátra fölött a nagy selyemlobogó, mint valami haragos sasmadár. Az se visszacsalogatta, inkább el-elintegette.

- Eridj csak a malacaidhoz, te gyöngye kanászgyerek! Erő kell a kuruc katonának.

Kis szívét összeszorította a keserűség. Még jobban belevette magát a nádasba, kopott subáját leterítette a zombékra, és fáradtan végighevert rajta. Bíbicek jajgattak, sirályok sikongtak a feje fölött:

- Sír Illés! Sír Illés! Sír Illés!

- Van neki mért sírni, kismadarak! - sóhajtott a gyerek, s lefogta tüzelő szemét. A puha nádbugák lehajoltak hozzá, s vigasztaló susogással addig simogatták, míg el nem aludt a kis kanász. Álmában fényes kard villogott a kezében, kaszabolta vele a németet, elvette az ellenség zászlaját. Diadalmas harc után vállukra kapták Rákóczi katonái, s úgy hurcolták körül a táborban nagy éljenzéssel:

- Dicsőség a kis kurucnak!

Sokáig tartott ez a szép álom. A hold aranycsónakja úszkálgatott már az égen, mikor fölriadt valami beszélgetésre. Fölült a subáján, és elkezdett neszelni.

- Jól megértsd, amit mondok, cimborá - hallatszott valami mély hang a nád közül -, holnap ilyenkorra hírmondó se marad a kuruc király seregéből. Széttörjük fejedelmestül együtt, mint a pozdorját.

Illésen végigfutott a hideg. Azt hitte, rosszat álmodik. Lassan előrecsúszott a nád közt, s kitekintett a tisztásra. Két katona beszélgetett ott egymással. Az egyiket sokszor látta már, német tiszt volt a szegedi várból. A másik óriás termetű rác kapitány volt. Ennek volt olyan mély hangja.

- Tízezer rác vitéz alszik ma Bécsben. Holnap délután ide érnek, kipihenik magukat itt a nádasokban, s mire az esthajnalcsillag föltetszik, körülvevessük az alvó kuruc táborát. Ti velünk egyszerre kirohantok a várból, s két tűz közé szorítjuk a Rákóczi hadát.

- Itt a kezem, nem borjúláb! - parolázott a német katona. - Én még ma éjszaka visszalopódzom a várba, s megviszem az örömhírt. Hanem megállj csak, te Milutin, mintha zörgött volna valami itt a nád közt!

- Róka lesz az vagy borzfiók - legyintett a rác, hanem azért hosszú kardjával kétszer-háromszor közé szúrt a sűrű nádnak. - Nini, talált is a kard valamit, mert piros lett a hegye! Na, ennek ugyan megadtam!

A kis kanászt éppen a szíve fölött érte a szúrás, de annyira meg volt rémülve, hogy alig érezte a fájdalmat. Kezét rászorította a sebre, úgy hallgatódzott. De csak lódobogást hallott már, azt is messziről. Elment a két katona, s csak most kezdett észhez jönni a gyerek.

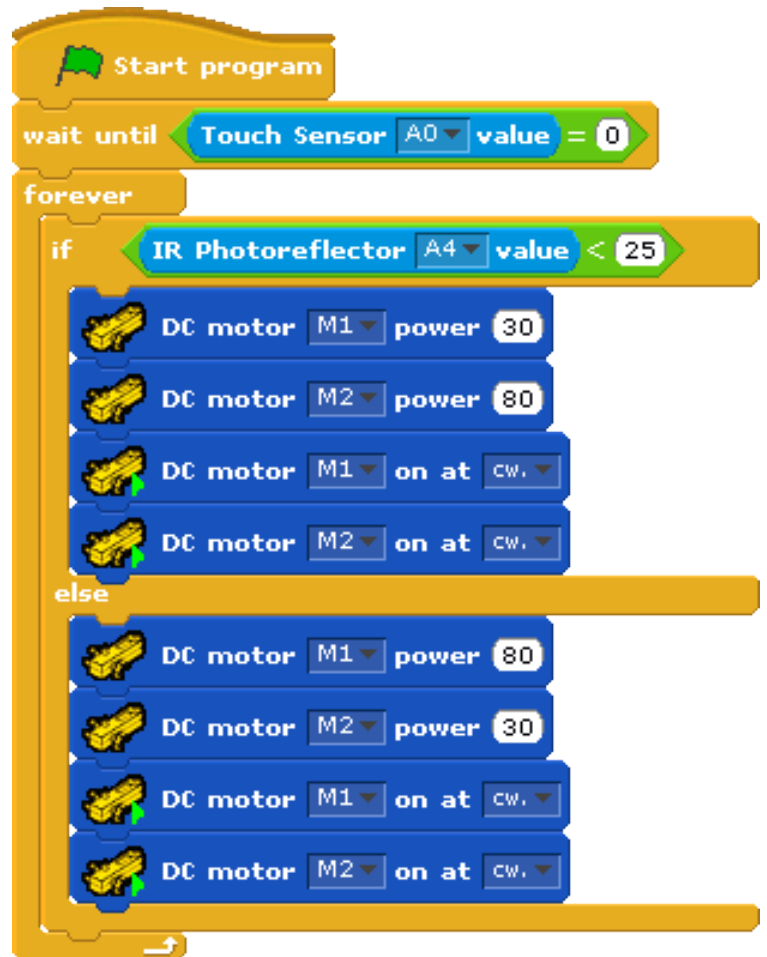
- Háborúban se voltam, mégis megsebesültem - lihegte fájdalmasan, s lehanyatlott a sás közé. Tágra nyitott szeme a csillagos égre meredt, de a lelke ott járt Rákóczi táborában. Jaj, ha meglepik a fejedelmet, jaj, ha szétverik a kuruc táborát!

DICSŐSÉG A KIS KURUCNAK!

- Olvassátok el a lap másik oldalán a szöveget!
- Építsétek meg a kuruc ruhás, nyalkán lovagló kiskanászt!
- Nyomkövető módban kerülje meg a várat!
- Működjete együtt a többi csapattal!

EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

A KIS KURUC

- Olvassátok el az alábbi részletet!

Valahogy talpra vergődött, de nem ment egy hajtásnyira, megint összeroskadt. Arcát, égő sebet lemosta az ér hús vizével, s megint csak megindult. Hírt kell adni Rákóczinak, meg kell mentenie a kurucokat.

Minden tíz lépésnél megállt, hogy új erőre kapjon. A sebe tüzelt, a szája kiszáradt, a feje szédelgett. Fahegyben járt már a nap, mire elért a kuruc táborhoz. Ott aztán össze is roskadt.

- Nini, visszajött a kis kuruc! - Kiáltott rá az őrszem. - Fogtál-e labancot az éjszaka?

- Vigyetek a fejedelem elé - rebegte a gyerek, s a vitézek csak akkor szörnyülködtek el mély sebe láttára. Ölbe kapták, úgy vitték a fejedelem sátrába. Fehér volt már az arca is, mikor tették az ágyra, s csak annyi erő volt még benne, hogy elsusoghatta, amit a nádasban hallott.

- Uram, fejedelemem, mentsd meg magad! - Ez volt az utolsó szava, ezzel lefogta a szemét, és elaludt örökre. A fejedelemnek könny szökött a szemébe, leoldotta a kardját, és a kis halott mellé fektette.

- Szegény kis katonám, különb hős voltál akármelyikünkénél.

Olyan pompával temették el a kis kurucot, amilyen katonát illet. Beteljesedett az álma. Koporsóját vállra kapták a síró kuruc vitézek, s amerre körülvitték a táborban, pörgött a dob, és tisztelegtek a vitézek.

- Dicsőség a kis kurucnak!

Délben csakugyan meg is érkeztek a becsei rácok, s megpihentek a Maty-ér nádrengetegeiben. Úgy megpihentek, hogy föl se ébrednek ítéletnapig. A kurucok ott lepték őket, s elvesztek a labancok a magok vermében. A zászlót, amit elvettek tőlük, maga Bercsényi terítette a kis kuruc sírdombjára. Kuruc dicsőségről álmódott alatta szépet bizonyosan a kis Pap Illés, szorongatván hideg kezében a Rákóczi kardját.